

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

PRIMERA ÈPOCA N.º 17
15 DECEMBRE 1945

III Reunio del Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya

Resum dels acords i resolucions aprovades

Partit Socialista Català

1 Es dona compte de l'adhesió del Partit Socialista Català, exiliat a Mèxic, al M. S. de C. i s'encarrega al Consell Directiu de fer present als companys del Partit Socialista Català de la satisfacció del Consell de Coordinació, en nom de tots els adherents, per la decisió presa i per la valuosa aportació que representa la seva integració a l'obra unificadora del socialisme a Catalunya.

2 S'acorda assenyalar als companys del Partit Socialista Català, la necessitat de constituir el Moviment Socialista de Catalunya a Mèxic amb la característica que, a França i a Catalunya, ha fet possible la interpretació del desig, dels adherents tant col·lectius com individuals, d'anar a una superació de la unitat passada i de les organitzacions que la representaven. La característica del nostre M. S. de C. ha permès de trobar, des d'ara, la síntesi de la diversitat de les tendències i dels criteris en presència i una pràctica de la cordialitat corresponent a la moral indispensable per a l'exercici d'una perfecta democràcia interna.

3 S'acorda fer-los avinent la necessitat d'unificar l'acció política per a la constitució d'un organisme directiu que sincronitzi l'actuació dels diferents Consells de Coordinació d'Amèrica, Gran Bretanya, França i Catalunya, i proposar-los que aquest organisme dirigent resideixi a França i sigui integrat per representacions vingudes dels diferents llocs.

Altres grups socialistes de Mèxic

2 El Consell de Coordinació de Front de la Llibertat, a l'assessorat del P.O.U.M. a Mèxic, i els diferents personalitats i grups de tendència o d'inquietud socialistes, per a convidar-los a col·laborar amb nosaltres i amb el Partit Socialista Català en la formació del Moviment Socialista de Catalunya a Amèrica.

Agrupació Socialista de la Gran Bretanya

3 Es llegeix una carta rebuda de l'Agrupació Socialista Catalana de la Gran Bretanya en la qual se'n fa la palesa coincidència i identificació dels companys d'allí amb el Moviment Socialista de Catalunya. Així mateix es llegeix la resposta adreçada als companys que integra aquest nucli germà, en la qual resposta s'expressa la nostra satisfacció i es recomana a l'Agrupació Socialista Catalana de posar-se en contacte amb la Delegació del Partit Socialista Català a la Gran-Bretanya, per a que, conjuntament, constitueixin un Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya i procurin, alhora, ajuntar-hi tot altre agrupament o persona, ajuntats-los a la Gran-Bretanya amb els quals hi hagin punts de coincidència.

Federació Catalana del P.S.O.E.

4 Es considera que el procés d'unificació que impulsa el Moviment Socialista de Catalunya planteja la necessitat d'intensificar les relacions amb la Federació Catalana del P.S.O.E. a fi de definir una actitud, la qual cosa considerem indispensable per la unitat del socialisme a Catalunya i per la unificació del socialisme peninsular. El Consell de Coordinació autoritza al Consell Directiu per a que aquest intensifiqui les relacions tingudes fins ara a fi de menar-les a un resultat definitiu.

EL DIA 18 DE NOVEMBRE ha tingut lloc a Tolosa del Llenguadoc la III Reunio del Consell de Coordinació del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Tant per les qüestions plantejades com per l'esperit d'entesa que animà els debats, aquesta Reunio ha marcat una fita en el camí de l'elaboració del pensament polític del socialisme català que, avui, es veu encarnat en el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA. Aquest pensament adequat a la manera d'ésser i de sentir dels obrers de Catalunya i, sobretot, adequat a la manera que, per a demà, ha de plantejar-se la classe treballadora en l'ordre constructiu; i que aquests problemes de l'acció per l'enderrocament de Franco i el seu règim i pel restabliment de la República.

Heus aci resumits els acords i les resolucions aprovades en aquesta Reunio cabdal repetim — del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, representació genuïna del socialisme català a l'exili.

Consell de Coordinació de Catalunya

5 Es llegeix una darrera comunicació del M. S. de C. a Catalunya en la qual se'n dona compte de les formes orgàniques establertes a l'interior i de l'activitat que desenvolupa el Moviment. En aquesta comunicació ens són indicats els diferents grups amb els quals s'ha arribat a una coincidència.

A les peticions fetes en aquest informe, el Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya a França, acorda aportar tot el seu esforç per tal d'intensificar la seva acció a totes les contrades catalanes.

Resistència

6 Es dona compte d'una comunicació de la Delegació de Front de la Llibertat, en la qual fent-se ressò de la necessitat d'intensificar la lluita a casa nostra, manifesta que els companys de l'interior han començat una « Campanya d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim » per al sosteniment de la qual ha estat instituit un « Fons permanent de sosteniment de la resistència ». El finançament d'aquesta campanya s'ha de fer mitjançant aportacions individuals, subscripcions, venda de segells i per altres mitjans que, a més dels de l'interior de Catalunya, han de fer tots els anti-franquistes dels països de llengua catalana que viuen a l'exili. Els companys de Front de la Llibertat fan avinent que la importància política del

problema de casa nostra a l'exterior està en relació amb la intensitat d'agitació que d'una manera permanent es produeix a l'interior. I consideren que l'avantatge de residir a l'exili, lluny de les privacions i de l'opressió que es viu a l'interior, ha de comportar per a tots nosaltres el deure de fer aportació de tot el nostre esforç en l'ajut a la Resistència.

El Consell de Coordinació del M. S. de C. acorda adoptar a tots els seus adherents i simpatitzants d'Europa i d'Amèrica, per a que prestin llur suport al moviment d'alliberació Front de la Llibertat. En coincidir amb Front de la Llibertat en el que es refereix a la necessitat d'intensificar l'acció antifranquista, el Moviment Socialista de Catalunya es fa seva la « Campanya d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim » i acorda integrar nous adherents de l'exterior als quadres de Front de la Llibertat. A aquest objecte, acorda també mobilitzar tot l'esforç econòmic possible.

Tots els adherents del M. S. de C. a l'exili es consideren la rereguarda dels companys que lluiten a l'interior. En aquest sentit han de fer-se amb la convenció que llur treball de cada dia, treball que exerceixen per a llur sosteniment i per al de llurs families, han de fer-lo amb el pensament d'extendren llur utilitat en benefici dels companys que lluiten en el moviment de resistència, el qual moviment és la lluita familiar política immediata. Cal, doncs, a més de l'ajut moral i de propaganda que es mena a l'exterior, que fem aportació d'una part del guany del nostre treball diari.

EXEMPLE I PROPOSICIÓ A LES ALTRES DELEGACIONS

Els companys de la Delegació de Tolosa fan conèixer a tots els reunits l'acord que han pres de dedicar al moviment de Resistència l'import d'una jornada de treball mensualment. Per la seva part, la Delegació de la Gironda comunica que ha pres l'acord de dedicar un import d'una hora diària de treball al moviment de Resistència.

Altres companys fan proposicions encaminades a assenyalar a cada adherent un mínim d'aportació per a la Resistència; aquesta aportació pot ésser aconseguida, a més del donatiu directe individual, venent segells o recollint subscripcions.

S'acorda que cada Delegació i cada grup d'adherents tingui un marge d'autonomia per a assenyalar la forma d'aportació més apropiada a la capacitat econòmica dels aïllats i a les característiques dels llocs respectius.

Govern de la Generalitat a l'exili

7 No hi ha raons per a canviar en res la nostra actitud en allò que es refereix al Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya. En les resolucions que, consegüentment, ha pres el Moviment Socialista de Catalunya, i en les manifestacions fetes en la nostra premsa hem procurat suggerir i pledejar constantment per un enfortiment de la Institució de la Generalitat per tal com hem considerat sempre que el seu valor legal no residia en la quantitat i qualitat d'atribucions de sobirania que li atorgava l'Estatut, sino, en tant que força representativa única dels catalans de l'interior i de l'exili que pot ésser considerada per les institucions de la República i per les Nacions Unides, en aquesta hora greu.

Per això, la nostra interpretació de Govern de la Generalitat es decanava cap a una solució de Govern representatiu de personalitats nacionals indiscutibles, que amb llur prestigi enfortissin la personalitat presidencial i fessin possible l'acceptació de la dita fórmula per part de totes les forces polítiques i de la Resistència de Catalunya. Consideràvem que era prematur, per les dificultats d'entesa, fins i tot un Govern de concentració nacional, on totes forces hi fossin representades sense tenir en compte l'atribució quantitativa de lloc en relació a apreciacions que ja s'han fet velles i que avui no poden ésser revalidades democràticament. Hauríem acceptat de col·laborar en ell si un govern d'aquesta natura hagués estat possible. Hauríem tingut prou rebuigament per a sostenir, sense intervenir en ell, un Govern d'extensió presidencial compost per personalitats situades pel damunt dels partits.

Tots els esforços que es fan per incorporar altres forces en el Govern

de la Generalitat a fi de treure-li el gust de conjunció Esquerra-Comunistes, difícilment poden resoldre la crisi moral permanent que porta al néixer, com ho demostra la mala acollida que li ha fet l'opinió catalana i internacional. Tots els assaigs que s'han fet fins ara en el maneig de les Institucions de Catalunya, no han fet i no fan altra cosa que intensificar llur desprestigi en un moment en que aquest necessitava, tant internacionalment com interiorment, no ésser discutit pel que representa de força d'atracció i d'autoritat en la lluita interior. No n'hi ha prou en considerar que la sensibilitat política i patriòtica dels catalans pot ésser mobilitzada a granel. Cal donar prova de prou responsabilitat per a obtenir aquesta responsabilitat i cal posseir un sentit d'interpretació prou per a comprendre que la revolta moral cap a concepcions noves i renovació de velles formes i dels homes que les simbolitzen és un element generador nascut del moment històric que viuen tots els pobles.

El Govern de la Generalitat restarà olegat i no tindrà transcendència mentre no se li doni una interpretació definitiva. Aquest fet no tindrà importància si afectava tan sols a homes o a partits però la té amb relació a Catalunya i a un principi representatiu. Sols una actitud enèrgica, sense perjudici de reconèixer errors, pot rectificar aquest estat de coses. O un Govern representatiu o un Govern de concentració nacional. Ampliar-lo per a arribar a totes les interpretacions sense aconseguir-ne una de definitiva, és embolicar encara més la troça, i la sola solució no seria altra que la d'una dimissió col·lectiva i d'una decidida rectificació presidencial.

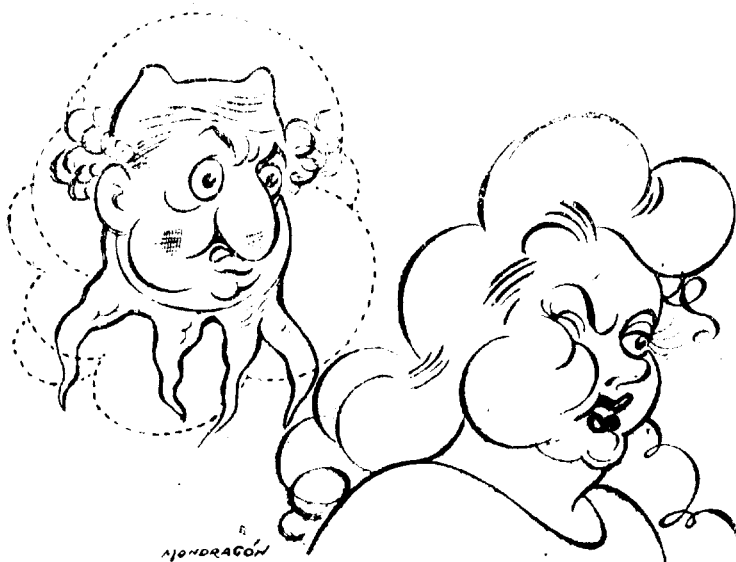
Consell Nacional de la Resistència

8 Com a tot arreu, les forces interiors que lluiten contra el règim de dictadura, cerquen concentrar en un organisme representatiu una autoritat i un prestigi que galvanitzi enora seu l'opinió general que altrament no pot mobilitzar. Aquesta necessitat és decidida entre les forces partidàries de donar un caràcter català a tot moviment d'aliança i les que creuen factible desconèixer la personalitat de Catalunya, — produint, com a conseqüència de llur concepció, una extensió de les formes orgàniques de la Península, — no ha pogut ésser superat. Pot ésser-ho en l'actualitat per tal com l'avantatge polític de l'opinió en la seva hostilitat contra el franquisme demana que es facin responsables de la situació organismes de caràcter institucional. Ara bé; les forces de l'interior es senten emborçades per un esperit nou i per la conducció de noves promocions d'homes que no volen retornar plàcidament, ni a la vella política ni a les velles figures. No endebades la guerra mundial ha obert un gran període.

En propugnar per la constitució d'un Consell Nacional de la Resistència, a Catalunya, entenem que, en un sentit de moderació, el seu esperit i el seu programa superaran les formes legals de la Constitució i de l'Estatut. Les superaran en totes aquelles coses en les quals, més que la interpretació dels texts, influeixi un esperit de realització i de responsabilitat que és, en realitat, allò que repudiem de la vella política. Podem col·laborar amb les velles institucions per tal com és indispensable d'arribar a punts de coincidència, però defensarem a ultrança aquest esperit de renovació i de superació d'èpoques passades que les institucions de l'exili no han sabut adoptar.

(Segueix pàgina 3)

« La dent i la seva víctima »

LA DENT: — Ja que en soc la causa jo, et diré quin és el remei...

LA VICTIMA: — Es massa tard per l'« empast » i també per la corona es l'extracció el que s'imposa.

Notes i Comentaris Polítics

Després de la reunió de les Corts

Després dels contactes borrascosos que en els medis parlamentaris de l'exili havia provocat el plantejament dels problemes nacionals ibèrics, el senyor Girul, Cap del Govern Provisional de la República, ha fixat en un discurs recent les línies generals damunt de les quals entén que cal solucionar els dits problemes. Transcrivim textualment el discurs en la part que ateny els dits problemes:

Hauria d'ésser cec políticament aquell que menyspreés el reconeixement de la importància del problema plantejat pels pobles peninsulars que desitgen constituir-se en règim d'autonomia. És necessari insistir a fi de retenir la consciència històrica de tots els nostres compatriotes, en què el règim centralista que hem viscut és fonamentalment resultat dels segles XVIII i XIX, per bé que aquest règim ja està iniciat pel despotisme austriac. La nostra Constitució, amb una pregona visió històrica, obri una llera als desitjos íntims dels pobles espanyols, i fill d'aquest desig fou el primer Estatut català i l'organització de Catalunya en règim autònomic. I, més tard, en el curs de la guerra, l'aprovació de l'Estatut del País Basc, el qual permeté, així mateix, a aquelles províncies de crear llurs òrgans i acomplir les funcions que autoritza la Constitució del 1931. I, en darrer lloc, Galícia deixà expressada la seva voluntat d'autonomia en el text de l'Estatut plebiscitat i aprovat pel poble galleg, que, en el seu dia corresponent prengué estat parlamentari i restà pendent de l'examen i de l'aprovació de les Corts. Ens recolzem en l'esperit que informava la Constitució; perquè Espanya, una i diversa, necessita adaptar tot el seu aparell intern polític i administratiu al sistema de condicions geogràfiques, econòmiques i culturals dels seus diferents pobles, fet que, en lloc d'afèblir el nexa comú, el farà, com té lloc sempre en les institucions

creades per obra voluntària, més cohesiu i vigoros. Així, en donà prova, en l'etapa de pau que visqué la República, la pregona cordialitat entre Catalunya i la resta d'Espanya; així ho mostrà novament la mateixa Catalunya, i amb ella el País Basc en les jornades doloroses de la guerra en defensar la independència i la llibertat d'Espanya en tots els fronts de combat. I així ho reitera ara el fet que els seus representants autoritzats formin equip amb nosaltres per a la recuperació del país i de la seva llibertat.

El Govern, doncs que no es considera autoritzat per a depassar els límits en els quals la Constitució emmarca els problemes no posa sortida a la seva convicció sobre la necessitat d'obrir via ampla a les aspiracions autònomiques, donant facilitats per a què tot poble o província limitrofe amb zona constituïda en règim d'autonomia pugui expressar la seva voluntat a aquest fi. D'acord amb la lletra i l'esperit dels Estatuts vigents, realitzara ràpidament el traspass dels serveis que corresponen als poders autònomics a fi que les seves institucions puguin funcionar de bell antuvi amb les possibilitats necessàries. El Govern, encomprendre què la realitat ens ha de deparar una primera etapa anormal i transitoria, comença des d'ara els seus treballs per a fixar de comú acord les normes essencials que hauran de regir en aquesta etapa.

La declaració del Govern Girul comporta, com podem remarcar-ho, la superació de certs aspectes de la Constitució, la qual cosa revesteix una innegable importància. El tot consisteix en una absoluta lleialtat aplicable del contingut d'aquesta Declaració, davant de la qual els republicans i socialistes peninsulars contrauen una responsabilitat que els obliga des d'ara a manifestar el grau d'esperit d'entesa i de cordialitat que els anima en el que es refereix al problema nacionalitari ibèric.

Pius XII suport de Franco

El Papa Pius XII ha adreçat un missatge al poble espanyol en el qual el felicita « d'haver donat prova de quelcom que hom no pot destruir: la força de l'esperit. És, diu Pius XII — la força de l'esperit catòlic la que ha salvat Espanya en els moments més difícils de la seva llarga i heroica història, i aquesta força ha estat el seu recurs en les hores doloroses que ha atravesat sense sotmetre's. »

Aquest missatge, ple de covarda complacència, ha desvetllat munt de comentaris en la premsa autènticament democràtica d'arreu del món. Heus ací què en diu « Le Populaire » de París, òrgan central del Partit Socialista, en la seva edició del dia 19 del corrent:

Aquesta gent que, per a sostenir Espanya en les hores doloroses de la guerra, ha conduït Franco a pactar amb Hitler ha situat la Gestapo en els llocs de comandament d'Espanya i ha fet aporvisionar durant tota la guerra els submarins alemanys, i final al darrer minut els alemanys inserustats en els focus de resistència de França.

Així, és la força de l'esperit catòlic la que fa mantenir encara més de 20.000 espanyols en les presons per llur opinió no conformista i encara en fa executar cada setmana?

Volem creure-ho: però aleshores és el vell esperit de la Inquisició.

Després de tot, l'esperit es manifesta on bé li sembla. Però, heus ací un missatge que produirà uns efectes ben desconcertants en les poblacions de l'Amèrica llatina fervorosament catòliques les quals han trencat gairebé totes amb Franco.

Per la nostra part, què més podríem afegir si no és el que de sempre hem afirmat: que el clericat espanyol, en les més altes representacions ha col·laborat amb Franco, criat d'Hitler i de Mussolini, i que, en la seva acció agressiva reaccionària anti-cristiana, ja part més considerable d'aquest clericat s'ha vist recolzat pels saltes « jerarquies » de Roma.

I que no és imprevisible per a un futur no gairellunyà, la justa conseqüència d'una acció blasmada per tot un poble. Repetició agreujada d'allo que succeí en el 1931 i en les jornades de Juliol i ar, si la « força de l'esperit catòlic » és sinònim d'injustícia i d'escarni per al nostre poble, serà justa i raonada la decisió que aquest poble pugui prendre, decisió plasmada en les flames abranda'es de la justícia dels que han patit.

La "no" intervenció de l'Eix en la guerra civil

Una de les darreres decisions del « Gran Concili del Feixisme », fou una sobre la pertinença o no a la raça jueva. Després d'establir en forma casuística qui eren o deixaven d'ésser jueus, deia:

« Cap discriminació serà aplicada — exclos en qualsevol cas l'ensenyament en les escoles de qualsevol ordre i grau — en relació amb els jueus de ciutadania italiana — quan no hagin desmerescut per altres motius — els que pertanyint a:

1er. Famílies de calguts en les quatre guerres sostingudes per Itàlia en aquest segle: líbica, mundial, etíopica i ESPANYOLA.

2on. Famílies de voluntaris de guerra en les guerres líbica, mundial, etíopica i ESPANYOLA.

3er. Famílies de combatents de les guerres líbica, mundial, etíopica i ESPANYOLA condecorats amb la creu del mèrit de guerra.

Es possible després de llegir aquesta decisió del « Gran Concili del Feixisme » afirmar, com fa Franco i els seus corifeus, que en la guerra civil espa-

André MALRAUX Combatent de la República

La crisi governamental francesa s'ha resolt d'una manera adequada a la relació de forces existent en el camp polític com a resultat de la darrera campanya electoral.

Amb els components del nou gabinet, un nom i una figura s'han destacat als nostres ulls i a les nostres sentits. El nom i la figura d'André Malraux, gran escriptor i amic nostre, amic dels exiliats republicans i combatent de la nostra causa. Perquè André Malraux fou amic i company en el combat, i fou un dels primers que vingueren de prop o de lluny a donar-nos la mà en l'hora més greu per a les nostres llibertats.

Es per aquesta raó que donem a la figura governamental d'André Malraux el sentit de fidelitat a la nostra causa que amb intel·ligència preclara, sabé plasmar en les pàgines xopes d'emoció, de dolor i d'esperança dels seus llibres viscuts, sobre la nostra guerra. Pàgines apides adreçades — vo em creure-ho — a un món que fou indiferent i que, per aquest motiu, víctima de la por, riscà de perdre's, emportat per la fúria feixista. Els exiliats no hem oblidat aquestes pàgines de Malraux i encara menys, les que escriví amb lletres de foc des del seu avió de combat en defensa de la nostra causa que era, ja en aquells moments, la causa de tots els homes lliures del món.

nyola cap potència de l'Eix hi tingué art ni part? Que el triomf de Franco no depengué de l'ajuda dels estats feixistes, tota vegada que aquesta ajuda fou insignificant? Insignificat? Però si en un document oficial el feixisme italià considera la guerra d'Espanya com una guerra pròpia! Més proves, encara?

AMB EL COLORE
a la mà
Les cartes
damunt la taula

En una carta oberta publicada en les pàgines de « La Humanitat », Fermi Vergés fa menció de la nostra editorial del 6 d'Octubre. En la seva lletra ens fa retrat de l'injustícia que, segons ell, hem comès en carregar a un sol partit els errors d'una situació política passada.

Fermi Vergés, que ha participat en el Consell Nacional de Londres, ha oblidat fàcilment que l'acceptació que tingueren el Consell i la figura de Pi i Suñer a l'exili i a l'interior de Catalunya fou en tant que l'opinió els identificava al seu desig de renovació dels procediments i de la moral política. El que ha passat és que una cosa i altra — el Consell i el senyor Pi — no saberen carregar-se — o tingueren por de fer-ho — amb la responsabilitat que comportava la confiança que amb tanta facilitat els depositava l'opinió, confiança que els obligava a entaular un combat, necessari per a interpretar-la degudament.

Aquesta manca de decisió es repetí tant sovint en la història de Catalunya que bé pot dir-se que els dirigents no mereixen el poble. Mació, que, contra la sàvia recomanació dels doctors en política de casa nostra, sabé interpretar un desig de canvi, un veritable sentit de renovació, durant l'altra dictadura, va tirar endavant i sabé vèncer. L'opinió no va pas deixar-lo a l'estacada. Fins i tot fou ell mateix el primer sorprès del seu propi èxit.

Quan nosaltres ens referim a aquesta manca de sincronisme entre l'estat d'opinió i la capacitat de decisió i de realització dels dirigents sobretot en la interpretació de determinats temps històrics — ho fem per a assenyalar la conseqüència que produeix en la vida pública i en la missió política d'un poble.

Es immoral excusar-se en la irreductibilitat i volubilitat de les masses, quan es parla d'una manera indiscutiblement hegemònica la responsabilitat de la direcció d'un país; i encara més, quan la moral d'aquestes masses que li han confiat llur direcció, era la mateixa que inspirava l'editorial a la qual es refereix Vergés.

Caldría xensar Fermi Vergés si el seu objecte era solament encendre un ciri a l'hora de l'enterrament de la política passada. Però temem que, amb la seva carta oberta, no hagi volgut aprofitar una ocasió per a posar de relleu una nova posició política.

En olor de santedat

L'editorialista de « La Humanitat » s'esforça per tal de fer creure que és música de quatre arreplegats els cruïments que hom sent a l'interior del partit. I així amb el bon intent de voler convèncer a la seva gent de què se li pot seguir garantint per al futur el profit de pertànyer a un partit « majoritari ». No cal que s'escarrassi l'editorialista! El 1942 en ocasió de la partença d'un dels darrers vaixells d'exiliats vers les terres mexicanes, el « manager » màxim de l'Esquerra exposava a un amic nostre una teoria millor per a mantenir l'hegemonia del seu partit: « Nosaltres — deia al nostre amic — per a tornar a ésser majoritaris no tenim necessitat de fer la Resistència que vosaltres propugneu a Catalunya. En tindrem prou d'espavillar-nos en representar tots els que a allà baix no hagin treballat en la Resistència, els quals seran la majoria. »

Els fets, de totes maneres, han desautoritzat al propugnador d'aquesta teoria. Avui, més que ningú més, la premsa de l'Esquerra vol fer-se un patrimoni de la Resistència tan bescantada. I les seves joventuts i quadres actius senten ànsia de les decisions del Directori per a intervenir en la lluita interior.

M. S. DE C.

En la seva reunió del dia 18 de Novembre, el Consell de Coordinació acordà fixar la quota dels adherents a Cinquanta francs mensuals

A fi d'assegurar la vida normal del nostre setmanari, cal que tots els subscriptors de « ENDAVANT » facin efectiu llur abonament amb la màxima puntualitat.

Cartes d'adherent

Preguem a tots els secrets del Moviment Socialista de Catalunya que encara no ho hagin fet, d'enviar-nos la relació dels adherents que compten amb el número corresponent de les cartes distribuïdes.

Tots els adherents aïllats que no tinguin encara la Carta d'adherent, han de demanar-la immediatament al Secretariat.

Correspondència

Tota la correspondència per al Moviment Socialista de Catalunya ha d'anar adreçada a,

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA
8 bis, rue Ramon Lull, Perpignan, P-O

SERVEI INTERIOR DE LLIBRERIA DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

IBÈRIA (revue des nationalités ibériques). Numéros 2 i 3 Preu (en un sol volum), amb articles de les figures més prestigioses especialitzades en els problemes ibèrics. 30 fr.

NOVA ERA, portaveu del Partit Socialista Català de Mèxic. (adherit al M. S. de C.), amb articles dels seus principals col·laboradors. Número 6. 5

ENLLA! (Catalunya per la Llibertat dels pobles i el Socialisme). Organ del Grup « Enlla! » de Mèxic. Número 6. 5

En castellà:

- Figuras de la Revolució Espanola
- BUENAVENTURA DURBUTI, de Ricard Sanz 15

En francès:

- « La Méthode Socialiste », de Léon Blum 7
- « Pour être socialiste », de Léon Blum 7
- « La Révolution Paysanne », de Tanguy-Prigent 12
- « Cette misère des soullers », de H. G. Wells 10
- « Souvenirs sur Jean Jaurès », de Vincent Auriol 7

Comandes: 8 bis, rue Ramon-Lull, Perpignan (Pyr.-Or.)

Activitats Artístiques

A PERPINYA, els germans Joan i Manel Nicolau han exposat del 10 al 20 de novembre, a les galeries « La Decoració », un conjunt de paisatges força llots del públic. Artistes d'un talent innegable, els germans Nicolau presenten les seves teles sense cap mena de vanitosa suficiència. El visitant els hi en sap grat i no deixa d'emocionar-se davant l'honestetat i la franquesa de l'execució.

A encoratjar els assaigs de pintura modernista d'en Joan, força plaents i prometedors.

ELS INDEPENDENTS rossellonesos, a la Sala Arago, han exposat del 3 al 15 de novembre. Entre ells hi han concorregut els artistes ibèrics Miquel Paredes, Pérez Valiente, Carles Fontserè, J. Pico i Francesc Miró. Els visitants, nombrosos, no han deixat de remarcar i fer l'elogi de les obres dels nostres compatriotes.

A tots ells, les nostres millors felicitacions.

El camí de Catalunya
de Baptista XURIGUERA
Preu de l'exemplar: 25 francs

Comandes: Moviment Socialista de Catalunya, Servei Interior de Llibreria 8 bis, rue Ramon Lull, Perpignan P-O

Cartellera d'Endavant

Subscripció pro « Endavant »

Suma anterior	15.552 fr.
Subscriptors que pagaran una quota regular mensual:	
Joan Massacs dos mesos	100
Joan Aleu un —	50
Antoni Iborra dos —	200
Amadeu Olivé un —	50
Ramon Arquer dos —	200
Subscripció extraordinària:	
Miquel Sabadell	500
Marti Pla	40
Francesca Martí	100
Jaume Arquer	25
Jordi Arquer	50
Jaume Arquer (fill)	12.50
Isabel Salto	12.50
Una catalana de Castelltersol	200
Llorenç Garcia	150
Ll. A.	40
Martí Pons	155
Josep Ferrero	40
Pere Montaner	50
Un grup de socialistes de Roanne M. E.	125
Magi Bonet	40
Sebastià Garsaball	100
Isabel Roca	50
Uns amics de St. Etienne	100
Josep Robert	100
Narcís Barrera	50
Salvador Masses	185
Ricard C. Bar	330
E. Bosc	40
Total	18.687

Envieu les subscripcions i donatius per gir postal al Compte courant postal Montpellier n° 496.26, Josep Buiria, 8 bis, rue Ramon Lull, Perpignan, (Pyr.-Or.)

Endavant
Un exemplar: 5 frs.
Subscripció de 10 « 60 «
Amb el preu de la subscripció van compreses les despeses d'enviament.

« Campaña d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim »

Primera fase : **Agitacio**

Per un fons permanent de sosteniment de la Resistència

A tots els exiliats

L'ACCIO de Front de la Llibertat a Catalunya imposa amb tons imperatius la necessitat d'un recolzament efectiu permanent per part de les masses populars de l'interior i de l'exili per tal que aquesta accio creixi no sols en amplitud sino, també en eficàcia en tots els terrenys i, sobretot, per tal que Front de la Llibertat faci cristallitzar al seu entorn la voluntat alliberadora de les masses populars de casa nostra.

« ENDAVANT » ha vingut recolzant l'acció de Front de la Llibertat i, amb aquesta, la Campaña que mena a l'exili per a obtenir l'ajut economic destinat a les forces de la Resistència que combaten heroicament el règim franquista.

Avui, la nostra publicació obre una subscripció destinada exclusivament a la creació d'un FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA. El caràcter particularment important d'aquesta subscripció i l'alta significació alliberadora i patriòtica de l'acció de la Resistència, ens imposen el deure de col·laborar amb totes les nostres forces, fent aportació del màxim esperit de sacrifici per tal de complimentar — mentre no ens sigui possible de combatre colze a colze a aulà baix amb els que ja hi son — la missió d'alliberament de Catalunya i de tots els pobles ibèrics.

Tenim, des d'ara, a la disposició de tots aquells que vulguin col·laborar des del lloc on es troben a l'acció de la Resistència el Segell editat per Front de la Llibertat per a la recaptació de cabals destinats a aquest FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA.

D'arreu de França ens arriben els primers donatius. Remarquem amb satisfacció la resposta efectiva i entusasta dels patriotes catalans de l'exili que, en aquest cas com sempre, s'han fet resso de la veu de la Resistència en enviar-nos llur escalf moral conjuntament amb llur aportació monetària.

Els nostres amics d'Amèrica, els membres del Partit Socialista Català adherit al M. S. de C. i els components del Grup « Enllà! », han donat, també, llur resposta entusiasta. Aiximateix tots els exiliats catalans d'Anglaterra amb els quals estem en contacte.

EL FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA SOBRE SOTA ELS MILLORS AUSPICIS!
Amb la publicació de la primera llista de donatius, regreïem a tots aquells que, sense distinció de tendència política i animats solament de llur patriotisme exemplar, han respost a la crida de la Resistència. A tots ells atorguem, des d'ara, la representació moral dels nostres organismes en l'obra de recollir, per a l'alliberació del nostre poble i per l'esclafament del franquisme, totes les quantitats possibles que, com a força motriu de la llibertat, vindran a engròssir el FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA.

Per la Llibertat!
Contra Franco i el seu règim!
Per la incrementació de la Resistència interior de Catalunya!

FEM, TOTS APORTACIO DEL NOSTRE PRIMER DONATIU!

Primera llista de donatius

per al « FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT A LA RESISTENCIA »

Marcel li Antich	150
Josep Badia	200
Antoni Bagües	200
Enavent	200
Jaume Cossials	500
Ambrosi Carrion	100
Dos de Figueres	300
Manel Miquel	200
Antoni Puertolas	200
J. M. Poll	40
Joaquim Reig	300
Josep Riu	200
Salvador Ric	200
Un de Lleida	200
Joan Payro	200
Sabadell	250
A Tomas	100
Ramon Verges	200
Morell	200
Salvador Serra	400
Josep Miquel	300
Francesc Prat	106

TOTAL..... 4 640

El Moviment Socialista de Catalunya dona l'exemple

La Seccio del Moviment Socialista de Catalunya de Burdeus, en Assemblea General, ha acordat donar des d'ara

Una hora de treball diaria destinada al FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA

La Seccio del Moviment Socialista de Catalunya de Tolosa, ha acordat donar, per la seva part, l'import

d'Una jornada de treball mensual per al FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT DE LA RESISTENCIA

Endavant!, companys del M. S. de C., la vostra emulació espontània i exemplar tindrà altres imitadors!

El mestre Pau CASALS dona una nova lliço de dignitat als pobles

combat col·lectiu han deixat l'instrument de lluita per a llançar-se, amb una premsa digna d'una causa millor, al combat individual per a guanyar posicions interessades amb menyspreu de la veritable llibertat dels pobles.

I Pau Casals ha parlat de nou. Pau Casals s'ha adreçat amb l'autoritat que li escau, no pas a una categoria de ciutadans, a una élite intel·lectual o altra... Pau Casals ha parlat en patriota a tot un poble, a un poble ardit que ha lluitat, però que, una vegada assolit l'objectiu que l'atenyia directament, podria oblidar que altres pobles, altres homes segueixen sofrint règims de tirania, règims de misèria i de dolor. Pau Casals ha manifestat altre cop la magnificència de la seva dignitat i el seu sentit de patriotisme:

« La democràcia anglesa regeix de les seves tradicions d'humanitat i de liberalisme en continuar a tolerar Franco. És una veritable traïció envers l'ideal pel qual ha lluitat l'Anglaterra! »

I el mestre ha afegit, al presentar-se davant les figures més representatives d'Anglaterra:

« Si l'Anglaterra no trenca amb Franco, no retornaré més al vostre país. »

I els seus mots han estat acompanyats d'un refús categoric a la proposta per al seu nomenament doctor « honoris causa » de la universitat d'Oxford. L'acte que acaba de fer el mestre Pau Casals, acte que, d'altra part, ha estat aprovat per l'opinió pública britànica, no pot deixar de tenir la resonància que mereix. Si així no fos, serviria almenys per a donar prova de la voluntat de lluita i de la dignitat que caracteritza el nostre poble, davant del qual, com a ambaixador de les seves inquietuds, s'ha adreçat la figura més engrandida que mai de Pau Casals.

Pau Casals, el mestre que amb el seu art eximí ha assolit les cimes més altes del prestigi mundial, prestigi posat per ell al servei de totes les causes justes i, d'una manera particular al servei de la llibertat dels pobles, ha fet unes declaracions notables de les quals la premsa mundial s'ha fet resso.

Tots recordem i, sobretot els pobles que han menat una lluita directa i valerosa contra l'Alemanya nazi, la promesa voluntària feta pública pel gran artista català de no donar cap concert en els països totalitaris. Tots sabem, també, amb quina fidelitat el mestre mantingué la seva promesa, com un exemple alligador per a tots els homes que, gaudint d'una personalitat reconeguda « col·laborar », en donar-lo bel·ligeràncies, amb els països totalitaris.

La guerra ha acabat oficialment. El nazi-me alemany i el feixisme italià han desaparegut en llurs països d'origen, i els pobles que menaren el gran

El Govern de Catalunya davant del fet acomplert

per Miquel CAYOLA

Es probable que les coltellades que aquests darrers anys ha sofert la nostra agitada vida de ciutadà i de militant, ens hagin fet perdre la noció de fins o de disciplina de partit obligada a respectar aquelles normes que fan possible la convivència política. És probable també que les incidències per les quals ha passat la política del nostre poble d'un temps ençà, hagin creat en nosaltres un escepticisme més o menys pernicios segons les circumstàncies dels fets i de l'angle des del qual hom les analitza. Però, malgrat tot, creiem posseir intacte el sentit de responsabilitat i ben desvetllat el de decorum i de conseqüència que han de presidir junt amb l'honestat política, la vida de l'home que es dona permisió d'intervenir en la cosa pública.

Això ha fet que, al llegir la llista del nou Govern de la Generalitat, hàgim estat commoguts per una sensació de disgust i, per què no dir ho?, per la sensació de què ha estat befaada la il·lusió de l'opinio catalana, que volia reforçar el crèdit de la sola institució legal que li restava, perquè necessitava tenir confiança en la seva capacitat representativa.

Pins ara havíem volgut creure que els homes que estaven disposats a representar Catalunya a través de la institució màxima del poble, haurien copiat la situació, haurien comprès, assimilat les lliçons dels esdeveniments d'aquests darrers anys. I esperàvem que, obrant en conseqüència, endegarien llurs actes de cara a la realitat per a servir, interpretant-los, els interessos de Catalunya i de l'ent abstracció d'allò que per mesquí i baix de sostre pogués fer possible el retorn a procediments condemnats pels fets històrics de cada dia.

I bé, ens hem equivocat. Oh no esperàvem pas gran cosa! Obrers catalans, amb trenta anys de carnets sindical a la butxaca i la meitat d'aquests anys de lluita política, coneixem bastament fins on podien arribar els homes que insisteixen en voler orientar la política catalana amb un menyspreu evident de la realitat. Coneixem perfectament la concepció estreta que posseixen dels grans problemes que a l'hora actual,

demanen solució. Coneixem la huidor que els envolta enfront de solucions decidides que enalteixen l'home que sap sacrificar-se pel bé d'altri. Coneixem el pànic que els domina davant la perspectiva que, malgrat ells, el món s'orienta vers nous horitzons.

Pero creiem que almenys haurien comprès No ha estat així. Pitjor per ells. Pobre del pigmeu que vol posar bastons a les rodes d'un món que va camí d'una gran mutació històrica. Po bre del que intenti escamotejar-ne qualsevol de les seves etapes. Més que una manca de sentit polític seria una manca de sentit comú.

Si l'hora no fos tan greu, creuríem que se'ns ha volgut jugar una farsa. Si a Espanya i a Catalunya no hi haguessin tant de misèria, tant de llàgrimes, tant de dolor, tant de dol, creuríem que hi ha algú que encara es sent capaç per a fer brometa.

Qui és responsable de la constitució d'aquest Govern? De quifa mofa? Creu, tal volta, que el poble català seguirà tolerar aquestes atzagalades?

Nosaltres no ens hem deixat impressionar mai per l'edat dels homes, ni per la venerabilitat d'uns cabells blancs, ni pel càrrec que ocupen. Els respectem o admirem d'acord amb llurs actes i per la justesa de llurs decisions, per la sinceritat que les orienta.

Afrontem el perill de fer-nos titllar d'irreverents, d'atraure damunt nostre la caixa dels trons per a us dels que no se sotmeten. Pero, tanmateix, ni som a obrers, ni com a militants, ni com a catalans, no podem silenciar la nostra indignació, ni amagar el nostre menyspreu envers els homes que, en passar per damunt de l'aspiració d'un poble, intenten crear el descredit, la confusió, el descontent i la discòrdia.

Volem afirmar la nostra protesta contra el retorn a les velles fórmules de compromís, combina, xantage i irresponsabilitat.

Creiem, que és un deure civí parlar clar contra les maniobres polítiques, encara que només sigui en nom dels que a casa nostra sofreixen i lluiten per una causa millor, que no la interpretin els que volen representar Catalunya a l'exili.

Tot caminant

Pau CASALS

primer president de Catalunya

per Enric BRUFAU

QUAN dins de la vida interior d'un artista hi bufa el vent universal del geni, les possibilitats de creació son infinites. Aquest és el cas de Pau Casals, el geni català de la música, deu màgic nodrida pels sons inefables de l'harmonia, de la bondat i de la pau. Ell, el mestre crea, malgrat que interpreti les obres dels més grans compositors: Bach, Granados, Litz, Chopin, Saint Saëns, perquè la seva personalitat és tan forta que quan les notes s'envolen del seu cel·lo duen una forma inèdita, única, genial.

Casals no és solament un gran músic, és un gran ciutadà, és el primer resident de Catalunya, és l'home que l'una rera l'altra va guanyant les batalles internacionals que suscita la llibertat de la nostra Pàtria. I és bo, i és just. I és noble per això en tots els actes de la seva vida gloriosa i de treball hi flameja vivent la presència de la Història.

Mai els trets racials d'un home s'havien manifestat tan vigorosament, tan netament, tan justa. Son la projecció de les muralles ciclopees de Tarragona. Son el resso immortal de l'arc de Barà; el cant mil·lenari de l'Ebre; el pantex profund dels Pirineus; son la fusió del cel i de la terra de Catalunya.

Amb el seu art guanya el cor del poble i li enlaira els sentiments. Per això, Casals és per a tot hom l'ala blanca de la llibertat. El dret verge. Ni fulbrer, ni duces ni caudillos mai no han estat els seus amics, ni tampoc cap règim d'opressió mai no ha pogut ni podrà vantar-se de la seva col·laboració.

Insobornable, refractari a l'adulació, roman en el terreny moral, un Himalaia inaccessible. Casals és la civilitat pura, és l'home-ideal és l'heru de les virtuds d'un Poble. Perquè és un gran polític, no en fa ni se'n diu. Perquè és un gran resident, el seu treball no és espectacular, sino efectiu. Perquè estima Catalunya i els catalans, els ajuda però no se'n serveix. Perquè és un home superior, no es considera imprescindible i perquè situa els disgnis nacionals per damunt dels interessos particulars o de classe no confon mai Catalunya amb un partit polític.

I si volgués, viuria més enllà del nostre món. Viuria en el Seu. abstracte, espiritual, com diu el gran pintor francès Lucien Andrieu, allunyat de les nostres febleses i de les nostres misèries, però, no. Pau Casals te humanitat i no li fan por els esbarzers del nostre camí. Ara mateix, a Londres, després d'haver donat uns concerts ha dit que no tocaria altre cop a Anglaterra fins que Franco hauria caigut del poder. Heus ací una lliço senzilla i fàcil d'aprendre del nostre mestre. Lliço no d'escola de barrada, sino d'Universitat, però adreçada a tot el món i, és clar, aquestes lliçons podrien donar-les altres figures eminents, cada dia, constantment. Nosaltres, els simples mortals, si volem; però a condició de dur un nom únic, il·luminant i planer: Pau Casals.

L'accio de la Resistència

El diumenge 18 del corrent, un grup armat de la Resistència ha sostingut un violent combat contra forces de la guàrdia civil als voltants del poble d'Alfà, prop de Figueres. L'iniciativa de l'atac correspongué a les forces de la Resistència que infligiren a l'enemic la pèrdua de tres guardies. El grup de resistents tingué un ferit greu que, malauradament caigué en mans de la força armada.

A despit de la mobilització de reforços de totes les comarques gironines, portada a cap per tal de tallar la retirada als elements de la Resistència, aquests pogueren posar-se en seguretat en el curs de les vint i quatre hores que seguiren el combat. En la seva retirada, els membres de la Resistència prengueren de non contacte amb la guàrdia civil, al poble de Vilamalla. I, després d'un breu tiroteig, en el qual abatiren un altre guàrdia civil, donaren per acabada la seva missió.

Fem remarcar que en ambdós combats l'únic armament dels membres de la Resistència el constituïa simples pis toles i bombes de mà.

Financeu UN PASQUI d'hostilitat contra Franco!

Subscribiu-vos per VINT SEGELLS d'ajut a la

« Campaña d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim »